

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: 09 0 U 042368 25 Uvp
Sarajevo, 05.03.2026. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Danilović Edine, kao predsjednika vijeća, Džerahović Emire i Krkeljaš Milorada, kao članova vijeća, te Kazić Edine, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja „Panamera“ d.o.o. Sarajevo, ul. Lužanski put br. 4, zastupanog po punomoćnicima iz Zajedničke advokatske kancelarije „Jasmir Muratović, Tanja Hadžagić i Ilvana Bijedić“, advokati iz Sarajeva, protiv akta broj: 03-12-2-534/20 A.D. (IN) od 10.08.2022. godine, tuženog Federalnog ministarstva finansija Sarajevo, u upravnoj stvari razreza dodatno utvrđenih poreznih obaveza, odlučujući o zahtjevu tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 042368 22 U od 25.09.2025. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 05.03.2026. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 042368 22 U od 25.09.2025. godine odbijena je tužiteljeva tužba podnesena protiv osporenog rješenja tuženog organa, broj i datum navedeni u uvodu ove presude, kojim je odbijena, kao neosnovana, njegova žalba izjavljena protiv prvostepenog rješenja inspektora Porezne uprave, Kantonalnog poreznog ureda Sarajevo, Odsjek za inspekcijski nadzor, broj: 13-9-02-12-20-48-3/2020 od 20.04.2020. godine. Tim rješenjem prvostepeni organ je tužitelju, kao poreznom obvezniku, utvrdio i naložio za uplatu dodatne porezne obaveze po osnovu javnih prihoda dospjele za prijavu i uplatu u ukupnom iznosu od 335.437,50 KM, za period obuhvaćen inspekcijskim nadzorom (od 01.01.2015. godine do 29.01.2020. godine), sa kamatom na iznos utvrđene obaveze koji nije plaćen do 29.01.2020. godine po stopi od 0,04% za svaki dan zakašnjenja do dana uplate, a kako je to pobliže navedeno u dispozitivu prvostepenog rješenja, pod prijetnjom prinudnog izvršenja, te je konstatovano da u zakonom propisanom roku kontrolisani porezni obveznik nije podnio prigovor na Zapisnik o inspekcijskom nadzoru broj: 13-9-02-12-20-48-3/2020 od 20.04.2020. godine.

Protiv pobijane presude prvostepenog suda tužitelj je, po punomoćnicima, podnio zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke zbog povrede federalnih zakona i povrede pravila federalnog zakona o postupku, iz razloga koji su u zahtjevu navedeni i detaljno obrazloženi. U zahtjevu ponavlja navode iz tužbe da je predmetni porezno-upravni postupak nezakonito proveden, te da su osporeni i prvostepeni akt nadležnih organa, a i pobijana presuda zasnovani na povredama odredbi Zakona o upravnom postupku, Zakona o Poreznoj upravi Federacije BiH, zbog kojih je činjenično stanje u konkretnoj upravnoj stvari nepravilno utvrđeno, a na takvo činjenično stanje nepravilno primijenjene odredbe važećih materijalnih propisa koji regulišu konkretnu porezno-upravnu oblast, na štetu tužitelja, čime su povrijeđena i njegova prava iz člana 6. stav 1. Evropske konvencije o ljudskim pravima i

osnovnim slobodama, u pogledu prava na obrazloženu odluku. Prvostepeni sud je u konkretnom upravnom sporu bio dužan ispitati da li je nadležni organ dao razloge o svakoj odlučnoj činjenici, a ne samo formalno prihvatiti da „obrazloženje postoji“, a ovo se tiče računa za PTT (u iznosu od 7.433,39 KM; 2.347,79 KM i 21.911,97 KM), pri čemu su bitni žalbeni razlozi na koje se tuženi uopće nije očitovao u vezi troškova nerezidenata u iznosu od 3.040,86 KM i 1.652,80 KM. Također, tužitelj odlučnim smatra i žalbene razloge u vezi sa korištenjem vozila u ukupnom iznosu od 26.515,07 KM, a o kojim se tuženi uopće nije očitovao, a takvo postupanje prihvatio je i prvostepeni sud pobijanom presudom, pri čemu ističe da na tačku IX tužbe u vezi sa porezno priznatim rashodima, tuženi nije dao bilo kakvo obrazloženje o ovim žalbenim navodima, a takvo stanje prihvata i prvostepeni sud, dakle, propušta jasno i argumentovano odgovoriti na suštinske-odlučne prigovore tužitelja u konkretnoj upravnoj stvari, pa mu je takvim postupanjem povrijeđeno pravo na efikasnu odbranu i na obrazloženu odluku. Zbog svega navedenog, predlaže da ovaj sud zahtjev za vanredno preispitivanje uvaži, pobijanu presudu prvostepenog suda preinači na način da tužbu uvaži, ili da pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

U odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke tuženi je ostao kod razloga koji su ga opredijelili da donese osporeno rješenje, te ističe da su odlučne činjenice u potpunosti obrazložene pozivom na konkretne zakonske odredbe, te utemeljene pravilnom primjenom odredaba materijalnog prava, sve uz pravilnu primjenu pravila postupka, iz kojih razloga predlaže da se zahtjev za vanredno preispitivanje odbije kao neosnovan.

Ovaj Sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije BiH", br. 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povreda propisa iz člana 41. stav 2. tog Zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Prema podacima spisa i obrazloženja pobijane presude proizilazi da je od strane ovlaštenih poreznih inspektora izvršen inspeksijski nadzor (kontrola poslovanja) pravilnosti obračuna i uplate javnih prihoda poreznog obveznika (tužitelja) za period od 01.01.2015. godine do 29.01.2020. godine (kontrola obračuna i uplate poreza na dohodak, doprinosa za penziono i invalidsko osiguranje, doprinosa za zdravstveno osiguranje, doprinosa za osiguranje od nezaposlenosti, kontrola obračuna, prijavljivanja i uplaćivanja javnih prihoda, kontrola blagajničkog poslovanja, kontrola obračuna i uplate poreza na dobit za period od 2015. godine do 2018. godine, kontrola evidentiranja prometa putem fiskalnog uređaja, kontrola MIP-1023 obrazaca i kontrola GIP-1022 obrazaca), o čemu je sačinjen Zapisnik o inspeksijskom nadzoru broj: 13-9-02-12-20-48-3/2020 od 20.04.2020. godine, u kojem je konstatovano da su porezni inspektori prilikom izvršene kontrole uvidom u predočenu poslovno - finansijsku dokumentaciju poreznog obveznika za navedeni kontrolisani period utvrdili: da je porezni obveznik u poslovnim knjigama, a posebno u poreznim prijavama (bilansama) iskazivao rashode (troškove) koji nisu vjerodostojno prikazivali vrstu i obim nastalih promjena, odnosno karakter poslovne promjene u knjigovodstveno tehničkom smislu, što je u suprotnosti sa članom 15. Zakona o računovodstvu i reviziji, pa su inspektori sve iskazane troškove koji nisu vjerodostojno prikazivani porezno tretirali i to sa aspekta odredbi Zakona o porezu na dohodak, na način tretiranja troškova službenih putovanja, troškova korištenja službenih automobila, troškova liječenja, troškova telefona, plaćanja business karticom, kao korist po osnovu nesamostalnog i samostalnog rada. Nadalje, proizilazi da su porezni inspektori porezno tretirali izmirenje troškova nerezidenata (koji nisu imali status uposlenika), te su oporezovali plaćene iznose na isti način kao i druge naknade koje se isplaćuju za angažman drugih lica, budući da navedene isplate nisu izričito izuzete od

oporezivanja u članu 5. i 6. Zakona o porezu na dohodak. Zbog svega navedenog porezni inspektori su u predmetnom Zapisniku o inspekcijskom nadzoru od 20.04.2020. godine, konstatovali da je kontrolisani porezni obveznik navedenim radnjama i ponašanjem postupao suprotno važećim propisima koji regulišu konkretnu porezno- upravnu oblast, zbog čega su mu u istom zapisniku izvršili obračun dodatnih poreznih obaveza u ukupnom iznosu od 335.437,50 KM, te naložili uplatu istih, primjenom odredbi Zakona o računovodstvu i reviziji Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH”, broj: 83/09), Zakona o unutrašnjem platnom prometu F BiH („Službene novine Federacije BiH”, broj: 48/15) i Uredbom o uslovima i načinu plaćanja gotovim novcem („Službene novine Federacije BiH”, broj: 72/15 i 82/15) i članovima 7. i 19. Uredbe o naknadama troškova za službena putovanja („Službene novine Federacije BiH”, broj: 63/10,9/11 i 80/11), u vezi sa odredbama Zakona o porezu na dohodak Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH”, broj: 10/08, 9/10, 44/11, 7/13 i 65/13), Pravilnika o primjeni Zakona o porezu na dohodak („Službene novine Federacije BiH”, broj: 67/08, 4/10, 86/10, 10/11, 53/11, 20/12, 27/13, 71/13, 90/13, 45/14 i 52/16), Zakona o doprinosima Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH”, broj: 35/98, 54/00, 16/01, 37/01, 01/02, 17/06, 14/08 i 91/15), Pravilnika o načinu obračunavanja i uplate doprinosa („Službene novine Federacije BiH”, broj: 64/08 i 81/08), Zakona o porezu na dobit („Službene novine Federacije BiH”, broj: 97/07, 14/08 i 39/09), Pravilnika o primjeni Zakona o porezu na dobit („Službene novine Federacije BiH”, broj: 36/08 i 79/08) i Zakona o visini stope zatezne kamate na javne prihode („Službene novine Federacije BiH”, br. 48/01, 52/01, 42/06 i 28/13). Nadalje proizilazi da je navedeni Zapisnik o inspekcijskom nadzoru dana 06.02.2023. godine tužitelju dostavljen na izjašnjenje, uz pouku o pravnom lijeku da može uložiti prigovor na isti u roku od pet radnih dana od dana prijema zapisnika u skladu sa odredbom člana 64. stav 5. Zakona o Poreznoj upravi Federacije BiH, te da tužitelj u ostavljenom roku, a niti do dana donošenja prvostepenog rješenja od 20.04.2020. godine, nije izjavio prigovor na navedeni zapisnik, a niti izvršio uplatu dodatno utvrđenih obaveza po navedenom zapisniku, pa je na temelju činjeničnog stanja konstatovanog u zapisniku o inspekcijskom nadzoru prvostepeni organ primjenom navedenih materijalnih propisa donio prvostepeno rješenje od 20.04.2020. godine kojim je tužitelju, kao poreznom obvezniku, utvrdio i naložio za uplatu dodatne porezne obaveze po osnovu javnih prihoda dospjele za prijavu i uplatu u ukupnom iznosu od 335.437,50 KM, sa obračunatim zateznim kamata za period obuhvaćen inspekcijskim nadzorom, kako je to pobliže navedeno u dispozitivu prvostepenog rješenja, a koje se odnose na: porez na dohodak samostalne djelatnosti, doprinose za PIO, doprinose za zdravstveno osiguranje, doprinose za osiguranje od nezaposlenosti, posebnu naknadu za zaštitu prirodnih i drugih nesreća, opću vodnu naknadu, porez na dobit i zatezne kamate; da je tužitelj protiv tog rješenja izjavio žalbu tuženom, koju je tuženi osporenim rješenjem od 10.08.2022. godine odbio kao neosnovanu, cijeneći prvostepeno rješenje pravilnim i zakonitim, prihvatajući kao valjane činjenične i pravne razloge koji su detaljno navedeni u obrazloženju prvostepenog rješenja, jer je uvidom u spis utvrdio da kontrolisani porezni obveznik nije doveo u pitanje tačnost i pravilnost dodatno utvrđenih poreznih obaveza po bilo kojem osnovu, jer za žalbene navode nije prezentirao validnu knjigovodstvenu dokumentaciju, a što je u suprotnosti sa važećim propisima koji regulišu konkretnu porezno – upravnu oblast. Nakon utvrđenja inspektora da žalitelj nije izvršio blagovremenu uplatu dodatnih poreznih obaveza, izvršen je obračun kamata, temeljem odredbe člana 68. Zakona o Poreznoj upravi Federacije BiH i člana 2. i 4. Zakona o visini stope zatezne kamate na javne prihode, po propisanoj stopi, pri čemu je navedenim zapisnikom kao i pobijanim rješenjem dat tabelarni prikaz svih pojedinačno utvrđenih obaveza za navedene periode, kao i obračun kamata na iste, sa iscrpnim pojašnjenjem obračuna pa kako je prvostepeni organ u cijelosti proveo prvostepeni postupak shodno pozitivnim zakonskim odredbama, te da je prvostepeni organ detaljno obrazložio razloge svoje odluke, tuženi je razloge prvostepenog organa preuzeo kao svoje, pa je postupio shodno

članu 242. stav 2. Zakona o upravnom postupku, kojim je propisano da se u obrazloženju drugostepenog rješenja moraju ocijeniti svi navodi žalbe, te ako je već prvostepeni organ u obrazloženju prvostepenog rješenja pravilno ocijenio navode koji se u žalbi iznose, drugostepeni organ se može u svom rješenju samo pozvati na razloge iznesene u prvostepenom rješenju. Protiv osporenog rješenja tuženog od 10.08.2022. godine tužitelj je podnio tužbu u upravnom sporu, koja je nakon održane usmene javne rasprave (održane dana 09.09.2025. godine, u prisustvu punomoćnika tužitelja, a u odsustvu uredno pozvanog tuženog), pobijanom presudom od 25.09.2025. godine odbijena kao neosnovana, jer je prvostepeni sud navedena rješenja tuženog i prvostepenog organa cijenio pravilnim i zakonitim.

Donošenjem pobijane presude prvostepeni sud nije povrijedio federalni zakon ili drugi federalni propis, niti pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje stvari, zbog čega je zahtjev tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke neosnovan.

Naime, odredbama člana 64. - 67. Zakona o Poreznoj upravi Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH“, broj: 33/02, 28/04, 57/09, 40/10, 27/12, 77/13, 71/14, 91/15 i 44/22) propisan je postupak inspekcijskog nadzora od strane inspektora, odnosno drugih radnika Porezne uprave, ovlaštenih za obavljanje inspekcijskog nadzora, pri ispitivanju i utvrđivanju tačne porezne obaveze poreznog obveznika. Tačnije, odredbom člana 64. stav 1. propisano je da je inspekcijski nadzor ispitivanje i utvrđivanje tačne porezne obaveze poreznog obveznika od strane inspektora ili drugih djelatnika, a stavom 7. i 9. istog člana Zakona propisano je da ako su zapisnikom utvrđene nezakonitosti i/ili nepravilnosti u pogledu obračuna, evidentiranja i plaćanja javnih prihoda, inspektori i drugi ovlašteni radnici Porezne uprave će rješenjem naložiti uplatu dodatno utvrđene porezne obaveze.

Cijeneći konkretnu situaciju prema citiranim propisima, proizilazi da su tuženi organ, a i prvostepeni sud, suprotno prigovaranju tužitelja, u obrazloženju svojih odluka pravilno cijenili da je inspekcijski nadzor ovlaštenih poreznih inspektora u konkretnoj upravnoj stvari zakonito proveden, uz učešće tužitelja kao stranke u postupku, u skladu sa citiranim odredbama člana 64. - 67. Zakona o Poreznoj upravi Federacije BiH i odredbama Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, broj: 2/98, 48/99 i 61/22), uz pravilnu primjenu važećih materijalnih propisa koji regulišu konkretnu porezno-upravnu oblast, te da su osporene odluke pravilno zasnovane na činjenicama konstatovanim u Zapisniku o inspekcijskom nadzoru od 03.03.2020. godine, budući da tužitelj na isti uopće nije prigovarao do dana donošenja prvostepenog rješenja od 20.04.2020. godine, a niti je u žalbenom postupku naknadno dostavljenom dokumentacijom doveo u pitanje njegovu tačnost i valjanost.

Prije svega neosnovano je prigovaranje tužitelja da je dispozitiv prvostepenog rješenja od 20.04.2020. godine u suprotnosti sa odredbama člana 206. stav 1. i 2. Zakona o upravnom postupku jer ne sadrži period na koji se odnosi kontrola (inspekcijski nadzor ovlaštenih poreznih inspektora), te da tuženi organ i prvostepeni sud u obrazloženju osporenih odluka nisu otklonili navedenu nepravilnost. Ovo iz razloga što je u tački 1. dispozitiva prvostepenog rješenja jasno navedeno da su predmetne dodatne porezne obaveze poreznog obveznika utvrđene Zapisnikom o inspekcijskom nadzoru, broj: 13-9-02-12-20-48-2/2020 od 03.03.2020. godine, na kojem su zasnovane osporene odluke poreznih organa i pobijana presuda, te da je u navedenom Zapisniku izričito naveden period obuhvaćen inspekcijskim nadzorom i to od 01.01.2015. godine do 29.01.2020. godine.

Također, neosnovani su navodi zahtjeva da je prvostepeni organ u dispozitivu prvostepenog rješenja bio dužan naznačiti periode na koje se odnose pojedinačno utvrđene obaveze, kao i na koje iznose je obračunata kamata, budući da odredba člana 206. stav 1. i 2. Zakona o upravnom postupku izričito propisuje da dispozitivom se rješava o predmetu postupka u cijelosti, te da dispozitiv mora biti kratak i određen, kad je potrebno može se podijeliti i na više tačaka, a iz sadržine predmetnog Zapisnika o inspekcijskom nadzoru i obrazloženja prvostepenog rješenja jasno proizilazi da je prvostepeni organ za dodatno utvrđene porezne obaveze sa kamatama precizirao u tački 1. dispozitiva pod rednim brojem od 1. do 42., te da je za svaku od navedenih obaveza precizirao periode na koje se odnose pojedinačno utvrđene obaveze, kao i na koje iznose je obračunata kamata, primjenom odgovarajućih materijalnih propisa koji regulišu konkretnu porezno-upravnu oblast, te da je sve navedeno sadržano na str. 5. do 52. Zapisnika o inspekcijskom nadzoru od 03.03.2020. godine, na čiju sadržinu tužitelj uopće nije prigovario.

Također, neosnovani su navodi zahtjeva da su tuženi organ i prvostepeni sud pogrešno cijenili sadržinu predmetnog Zapisnika o inspekcijskom nadzoru, te da je pogrešan zaključak u odlukama nadležnih organa, a i prvostepenog suda da nepodnošenje prigovara na isti znači prihvatanje činjeničnog stanja utvrđenog navedenim Zapisnikom od strane tužitelja. Ovo iz razloga što iz obrazloženja odluka nadležnih organa jasno proizilazi da iste nisu zasnovane na činjenici da tužitelj nije uložio prigovor na Zapisnik o izvršenom inspekcijskom nadzoru, već na činjeničnom utvrđenju iz tog Zapisnika, a na osnovu izvršenog inspekcijskog nadzora i predočene poslovne dokumentacije tužitelja, odnosno kontrolisanog privrednog društva i evidencije po godinama poslovanja koje su obuhvaćene inspekcijskim nadzorom, a činjenica da tužitelj nije uložio prigovor na navedeni zapisnik nije uticala na njegovo pravo da pobija rješenje koje je doneseno na osnovu tog zapisnika, što je i učinio izjavljivanjem žalbe protiv rješenja prvostepenog organa, kao i u tužbe kojom je pokrenuo upravni spor, a tuženi organ je ispitao zakonitost svih predmetnih poreznih obaveza u kontekstu žalbenih navoda tužitelja i utvrdio da su nadležni inspektori na zakonit i pouzdan način utvrdili dodatne porezne obaveze tužitelju u postupku inspekcijskog nadzora koje su konstatovane navedenim Zapisnikom, budući da tužitelj u predmetnom žalbenom postupku naknadno dostavljenom dokumentacijom nije doveo u pitanje tačnost i valjanost navedenog Zapisnika, kao ključnog dokaza na kojem su zasnovane osporene odluke nadležnih organa, a i prvostepenog suda.

Neosnovano je i prigovaranje tužitelja da tuženi u obrazloženju osporenog rješenja od 10.08.2022. godine nije cijenio žalbene navode protiv prvostepenog rješenja, koji su od odlučnog značaja za zakonito rješavanje ove porezno-upravne stvari, budući da iz obrazloženja osporenog rješenja, a i pobijane presude jasno proizilazi da je tuženi na zakonit način u skladu sa odredbama člana 207. stav 2. u vezi sa odredbom člana 242. stav 2. Zakona o upravnom postupku cijenio navode žalbe i naknadno dostavljene dokumentacije (priložene uz žalbu), a koji se odnose na osporavanje predmetnih dodatnih poreznih obaveza, kao neosnovane, budući da istima ni na koji način nije dovedena u pitanje tačnost utvrđenih poreznih obaveza preciziranih u navedenom Zapisniku, koji je zasnovan na poslovnoj dokumentaciji tužitelja za kontrolisani period, te odredbama važećih propisa koji regulišu konkretnu porezno-upravnu oblast, i to: Zakona o računovodstvu i reviziji Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH”, broj: 83/09), Zakona o unutrašnjem platnom prometu F BiH („Službene novine Federacije BiH”, broj: 48/15) i Uredbom o uslovima i načinu plaćanja gotovim novcem („Službene novine Federacije BiH”, broj: 72/15 i 82/15) i članovima 7. i 19. Uredbe o naknadama troškova za službena putovanja („Službene novine Federacije BiH”, broj: 63/10, 9/11 i 80/11), u vezi sa odredbama Zakona o porezu na dohodak Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH“, broj: 10/08, 9/10, 44/11, 7/13 i 65/13), Pravilnika o primjeni Zakona o porezu na dohodak („Službene novine Federacije BiH“, broj: 67/08, 4/10,

86/10, 10/11, 53/11, 20/12, 27/13, 71/13, 90/13, 45/14 i 52/16), Zakona o doprinosima Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH”, broj: 35/98, 54/00, 16/01, 37/01, 01/02, 17/06, 14/08 i 91/15), Pravilnika o načinu obračunavanja i uplate doprinosa („Službene novine Federacije BiH”, broj: 64/08 i 81/08), Zakona o porezu na dobit („Službene novine Federacije BiH”, broj: 97/07, 14/08 i 39/09), Pravilnika o primjeni Zakona o porezu na dobit („Službene novine Federacije BiH”, broj: 36/08 i 79/08) i Zakona o visini stope zatezne kamate na javne prihode („Službene novine Federacije BiH”, br. 48/01, 52/01, 42/06 i 28/13). Pri tome treba imati u vidu odredbu člana 242. stav 2. Zakona o upravnom postupku koja daje mogućnost drugostepenom organu da u obrazloženju drugostepenog rješenja može u svom rješenju se pozvati samo na razloge iznesene u prvostepenom rješenju, ako je prvostepeni organ u obrazloženju svog rješenja pravilno cijenio navode koji se u žalbi iznose.

S toga je neosnovano prigovaranje tužitelja da tuženi a i prvostepeni sud nisu cijenili navode njegove žalbe u vezi sa računima za PTT, koji su izdati u kontrolisanom periodu, budući da su na str. 7. i 8. rješenja o dodatno utvrđenim poreznim obavezama jasno opisana plaćanja računa BH Telecom-a na navedene iznose za lica koja nisu uposlenici tužitelja, sa dodatno utvrđenim poreznim obavezama, iz razloga jer su isti na temelju predložene poslovne dokumentacije tužitelja tretirani kao dohodak od samostalnih djelatnosti za kontrolisani period primjenom odredbi Zakona o porezu na dohodak Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH”, broj: 10/08, 9/10, 44/11, 7/13 i 65/13), Pravilnika o primjeni Zakona o porezu na dohodak („Službene novine Federacije BiH”, broj: 67/08, 4/10, 86/10, 10/11, 53/11, 20/12, 27/13, 71/13, 90/13, 45/14 i 52/16), Zakona o doprinosima Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH”, broj: 35/98, 54/00, 16/01, 37/01, 01/02, 17/06, 14/08 i 91/15), Pravilnika o načinu obračunavanja i uplate doprinosa, te Uputstva o načinu obračuna i uplate doprinosa („Službene novine Federacije BiH”, broj: 10/02 i 96/07).

Imajući u vidu navedeno, neosnovano je prigovaranje tužitelja koje se odnosi na njegove žalbene razloge u vezi troškova nerezidenata u iznosu od 3.040,86 KM i 1.652,80 KM, te korištenjem vozila u ukupnom iznosu od 26.5156,07 KM, budući da iz obrazloženja prvostepenog rješenja jasno proizilazi da je obračun navedenih dodatnih obaveza poreza na dohodak sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom detaljno obrazložen na str. 8. i 9. prvostepenog rješenja, kako su to pravilno cijenili tuženi i prvostepeni sud u obrazloženju osporenih odluka.

Također, neosnovano je prigovaranje tužitelja koji se odnose na dodatne porezne obaveze u vezi sa korištenjem vozila ukupnom iznosu od 26.515,00 KM, budući da su na str. 9., 10., 11., 12., 13. i 14. obrazloženja prvostepenog rješenja dati jasni razlozi zbog kojih su tužitelju utvrđene dodatne porezne obaveze po tom osnovu, kako su to pravilno cijenili tuženi organ, a i prvostepeni sud u obrazloženju osporenih odluka.

Zbog svega navedenog, neosnovani su navodi zahtjeva za vanredno preispitivanje, da obrazloženje pobijane presude prvostepenog suda ne sadrži odgovore na suštinske prigovore tužitelja i razloge o odlučnim činjenicama, te da mu je time uskraćeno pravo na obrazloženu odluku, budući da, suprotno prigovaranju tužitelja, po ocjeni ovog suda obrazloženje pobijane presude sadrži sve činjenične i pravne razloge temeljem kojih je predmetnu tužbu tužitelja odbio kao neosnovanu, te da je pri tome naveo valjane razloge zašto smatra navode tužbe neosnovanim, kao i propise na kojim je zasnovana pobijana odluka prvostepenog suda. Ovaj sud napominje da su rješenja upravnih organa i pobijana presuda Kantonalnog suda u Sarajevu doneseni na osnovu činjenica koje su utvrđene u provedenom upravnom postupku u ovom konkretnom upravnom predmetu i upravnom sporu, a potpunost i pravilnost tog

utvrđenog činjeničnog stanja ovaj sud ne može ispitivati u smislu odredbe člana 41. stav 4. Zakona o upravnim sporovima.

Imajući u vidu navedeno, ovaj Sud je ocijenio kao neosnovane navode zahtjeva za vanredno preispitivanje da je obrazloženje pobijane presude u suprotnosti s odredbama člana 39. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, te da je ista neobrazložena i nepodesna za ispitivanje zakonitosti i pravilnosti, budući da je ovaj Sud, suprotno prigovaranju tužitelja, zaključio da je prvostepeni sud sve navode tužbe pravilno ocijenio u skladu s odredbama člana 39. Zakona o upravnim sporovima, te za ocjenu da su isti navodi neosnovani, u obrazloženju pobijane presude dao jasne razloge, koje u svemu prihvata i ovaj Sud.

Zbog svega naprijed iznesenog, ovaj Sud je i ostale navode zahtjeva za vanredno preispitivanje cijenio neosnovanim (već ih je pravilno ocijenio prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude u skladu sa odredbama člana 39. Zakona o upravnim sporovima), pa je primjenom člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima valjalo odlučiti kao u izreci ove presude, jer pobijanom presudom i osporenim rješenjem tuženog nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

Zapisničar

Kazić Edina, s.r.

Predsjednik vijeća

Danilović Edina, s.r.